

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 96.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874058208/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

den Ting, det véd jeg nok, men der er ingen, der gør os Fruentimmer mere ondt end de, der siger, at de holder mest af os." — Dermed tog hun Datteren om Haandledet og næsten trak hende af Sted. Marie betragtede mig. Store Taarer pibede i hendes blaa Øjne; derpaa fulgte hun Moderen. Som for at spotte mig og lokke mig skinnede Aftensolen i lange Lysstriber paa hendes tette blonde Haar — hun turde naturligvis ikke vende sig om og se efter mig.

Egentlig kan jeg ikke sige, at jeg blev nedslaaet; thi jeg vidste nu, at Marie holdt af mig. Modstanden sægger mig, og jeg føler i mig Mod til Eventyr. Vi skal nok finde Midler til at mødes eller dog til at knytte Forbindelse. Det skal jeg nu spekulere paa i Nat, Carlsen. Tak, fordi Du skriver saa kønt, venlig og alvorlig til mig. Jeg tror, vi to nu er komne saa vidt, at vi kan tale sammen direkte, uden at drapere os i alt det Narreri, hvoraf vor Omgangsjargon bestod.

Din
L. H.

X.

Søndermølle ved N . . . , d. 15. Oktober 18 . . .

Kære Carlsen! Tak for dine og øvrige Venners Breve, da I havde erfaret mit Uheld, der rigtignok kun er bleven mig Porten til Lykken. Jeg er fuldkommen ved Kræfter igen og skal nu skikke eder en fuldstændig Beretning om, hvad der er hændet mig siden den Aften, da Karen Tvers viste mig Vintervejen. Det bliver et voluminøst Brev, men det faar I nu finde eder i.

De paafølgende Aftener strejffede jeg naturligvis stadig om i Markerne ved Møllen, dog i saa lang Afstand fra selve Huset, at man ikke kunde faa Øje paa mig derfra, men jeg saa' ikke et Glimt af Marie. Den fjerde Aften drev jeg nedslaaet omkring. Jeg havde siddet længe under Asken og, som Menneskene vistnok altid er tilbøjelige til, kædet for min Sorg ved at læse i „Svend Dyrrings Hus“ fra det Sted, hvor Marie og jeg blev saa brat afbrudte forleden. Mørket var faldet paa, da jeg rejste mig for at gaa hjem; en tæt Regn var begyndt at dryppe, og det var temmelig sørt hen ad Vejen. Helt nedsunken i mine Tanker hørte jeg Regndraabernes